

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/25/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6107206024
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6107206024.9

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Jany Krnáčovej, v právnej veci žalobcu ORAVA retail, s.r.o., so sídlom Seberíniho 2, Bratislava, IČO: 36 442 402, zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom Radlinského 1718, Dolný Kubín, proti žalovanému ROZKVET, výrobné družstvo, so sídlom Námestie Slobody 5, Banská Bystrica, IČO: 00 168 335, zastúpenému JUDr. Zuzanou Kovalovou, advokátkou, AK Koval & spol., so sídlom Komenského 3, Banská Bystrica, o zaplatenie 44 784,27 Eur s príslušenstvom, o trovách konania, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/72/2007-573 zo dňa 19.12.2016, takto

rozhodol:

I. Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov tohto odvolacieho konania **p r á v o**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania žalobcu voči žalovanému v rozsahu 42%. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z pomeru úspechu strany v spore s tým, že žalobca ako strana čiastočne úspešná v konaní v rozsahu 71% pri neúspechu v rozsahu 29% mala priznanú náhradu trov vo výške 42%. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalobou v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca žiadal priznať čiastku 44 784,27 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom súd prvej inštancie dňa 15.10.2014 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 31 813,02 Eur s príslušenstvom. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/1/2015-549) dňa 06.12.2014 - čo sa týka výroku o zamietnutí žaloby a dňa 31.05.2016 - vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi súdom priznanú sumu 31 813,02 Eur s príslušenstvom.

2. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorým žiadal odvolací súd, aby nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, alternatívne vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V rozhodnutí poukázal na ust. § 150 O.s.p. účinné v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a žiadal, aby súd zohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa a žalobcovi ako strane úspešnejšej v konaní nepriznal náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v neprimeranej dĺžke konania viac ako 9 rokov. V predchádzajúcich rozhodnutiach sa súd prvej inštancie neriadil zrušujúcimi rozhodnutiami odvolacieho súdu a následne po takmer 7 rokoch vo veci súd prvej inštancie opätovne rozhodol 15.10.2014, ktorý bol po uplynutí doby 1,5 roka potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 26.04.2016. Navyše na dĺžku konania mala vplyv aj skutočnosť, že sa vo veci 2-krát vykonávalo znalecké dokazovanie pre pochybenia znalca. Dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v dĺžke konania, ktorá bola zapríčinená najmä nesprávnymi rozhodnutiami súdu prvej inštancie, ktoré rozhodnutia strany v konaní napádali opravnými prostriedkami.

V dôsledku zdĺhavého konania bol priznaný aj úrok z omeškania, ktorý s poukazom na dĺžku trvania sporu predstavuje takmer 100% priznanej istiny. Keďže sa súd prvej inštancie absolútne nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, týkajúcej sa návrhu na nepriznanie trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, podal žalovaný odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Konanie trpí vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď tento dospel k nesprávnym skutkovým záverom a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Mal za to, že preukázal dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa).

3. Aj žalobca podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie, v ktorom namietal nezákonnosť, nesprávnosť a zmätočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu v celom rozsahu zmenil tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, vrátane trov odvolacieho konania. V odôvodnení žalobca poukazoval na to, že rozhodnutie v základnom konaní bolo vydané ešte v čase platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak uznesenie o trovách konania bolo vydané už za účinnosti Civilného sporového poriadku. Navyše meritórne rozhodnutie záviselo od znaleckého posudku, ktorý bol v konaní vypracovaný. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal právny záver rozhodnutia, ktorý nemôže obstať, je nesprávny a nereflektuje na špecifické okolnosti súdeného prípadu tak, aby žalobca len z dôvodu, že uplatnil svoje základné právo v súdnom konaní, neutrpel majetkovú ujmu spočívajúcu v povinnosti úhrady účelne vynaložených trov konania z vlastných prostriedkov, bez akejkoľvek kompenzácie. Namietal zbytočné prieťahy v konaní pri rozhodovaní o trovách konania s tým, že o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie až po opakovanej urgencii žalobcu o vydanie rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici nadobudlo právoplatnosť 31.05.2016. Od nadobudnutia právoplatnosti do rozhodnutia súdu a do účinnosti nového procesného predpisu uplynul dostatočný čas na to, aby súd prvej inštancie vydal rozhodnutie o trovách konania. Takáto nečinnosť nemôže byť na ťarchu účastníka konania. Keďže sa jedná o spor, ktorý bol rozhodnutý ešte za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy, v zmysle ust. § 142 ods. 3 O.s.p. má byť uplatňovaný aj naďalej, a to na základe interpretácie všeobecného ust. § 255 CSP v súlade s článkami 2, 3 a 4 CSP, o čom svedčí aj dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku. Keďže sa súd prvej inštancie pri vydaní napadnutého rozhodnutia neriadil dôsledne princípmi, z ktorých vychádza nový procesnoprávny predpis a aplikoval ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP príliš formalisticky a v rozpore s uvedenými článkami, podal žalobca odvolanie. Aplikáciou ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania v súdnej veci a nepriznaním náhrady trov konania v rozsahu 100% došlo k zníženiu majetku žalobcu bez možnosti kompenzácie. Právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania sú podľa jeho názoru v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich možno považovať za odporujúce aj článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru. Vzhľadom k tomu možno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné, svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedených ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto súvislosti poukazoval žalobca na rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri výklade ustanovení zákona o náhrade trov konania treba venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania (nález ÚS SR zo 17.12.2004, sp. zn. II.ÚS 31/04). Poukazoval aj na ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu SR, kde bolo zdôraznené, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu neutrpel majetkovú ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní. Vzhľadom k týmto okolnostiam žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania, najmä s poukazom na tú skutočnosť, že rozhodnutie a posúdenie výšky plnenia záviselo od znaleckého dokazovania.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario a uznesenie súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

7. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenie sumy 44 784,27 Eur s príslušenstvom, pričom bol úspešný v rozsahu 31 813,02 Eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie o trovách konania v rozhodnutí vo veci samej vychádzal z ust. § 151 ods. 3 O.s.p. platného a účinného v čase rozhodovania vo veci samej s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Následne po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 26.04.2016, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním potvrdené, rozhodol súd prvej inštancie o trovách konania uznesením zo dňa 19.12.2016. Pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a rozhodol v zmysle pomeru úspechu žalobcu v konaní.

9. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, považuje za potrebné poukázať na to, že od 01.07.2016 nadobudol právnu účinnosť nový procesný predpis, a to Civilný sporový poriadok, ktorý sa v zmysle vyššie uvedených prechodných a záverečných ustanovení použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

11. Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o trovách konania bol platný a účinný nový procesný predpis - Civilný sporový poriadok, správne sa súd prvej inštancie riadil ustanoveniami § 255 a nasl. CSP. Ustanovenia CSP pri náhrade trov konania sú koncipované tak, že sa priznáva náhrada trov podľa úspechu. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Zásada úspechu vo veci je aj tzv. zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, charakteristická pre sporové konania a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Obe strany v konaní podali proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie a obe vytykajú súdu nesprávne právne posúdenie. Kým žalobca žiada priznať 100% trov konania, žalovaný naopak žiada zohľadniť dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca vo svojom odvolaní namieta, že výška plnenia závisela od znaleckého posudku, ktorý v konaní bol podávaný. Zároveň obe strany poukazovali na neprimeranú dĺžku konania o trovách konania. Treba zdôrazniť, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nová právna úprava už neobsahuje tieto špeciálne skutkové podstaty tak, ako boli koncipované v ust. § 142 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., ale len dve v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno však opomenúť ani fakt uplatnenej výšky pohľadávky v spore. Súdna prax sa v takomto prípade prikláňa k riešeniu, a to najmä s ohľadom na existujúce zastúpenie strany advokátom, ktorý má poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci a napriek tomu, že bol žalobca v základe sporu úspešný, takýto výkon práva by nemal byť chránený, a preto súd má pri rozhodovaní o nároku na trovy konania rozhodovať podľa zásady úspechu. Vzhľadom k tomu, pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov konania. Navyše je potrebné zdôrazniť, že strany nesú zodpovednosť za výsledok sporu. Pokiaľ teda žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a náhradu trov konania priznal v zmysle zásady pomeru úspechu. Zároveň žalobca vytykal súdu prvej inštancie, že príliš formalisticky aplikoval ustanovenia CSP nie v súlade s článkami novej procesnej normy ako aj v rozpore s účelom a zmyslom novej právnej úpravy a v neposlednom rade aj v rozpore s ústavnými princípmi. Odvolací súd pri tejto námietke zo strany žalobcu poukazuje na piatu časť civilného sporového poriadku, kde je v ustanovení § 470 CSP upravená pôsobnosť procesných noriem. Je nesporné, že o trovách konania rozhodoval súd prvej inštancie za účinnosti nových procesných predpisov. Nosným

pojmovým znakom vyššie uvedeného ustanovenia je princíp okamžitej použiteľnosti novej procesnej úpravy a to aj na konania začaté a prebiehajúce za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy. Zmyslom tohto princípu (podľa predkladateľov zákona), malo byť bezproblémové zabezpečenie procesného režimu súdnych konaní. Navyše v našom právnom poriadku sa uplatňuje zásada zákazu retroaktívneho výkladu právnych noriem, ktorá by mala byť zárukou právnej istoty. Vzhľadom k tomu, pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení CSP pri rozhodovaní o trovách konania, ktoré bolo platné a účinné v čase rozhodovania, postupoval správne a v súlade so zákonom. Okamžitá aplikácia ustanovení CSP totiž ani iný postup súdu neumožňovala a to ani s poukazom na základné princípy uvedené v CSP. Naopak, žalovaný v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že neaplikoval pri rozhodovaní o trovách konania ust. § 257 CSP (obdobné ust. § 150 ods. 1 a 2 O.s.p.) a neprihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré videl predovšetkým v dĺžke konania súdu. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255). Súd môže výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. V prejednávanej veci súd nezistil, že by na strane žalovaného boli takéto okolnosti, ktoré by priviedli pri rozhodovaní o trovách konania aplikáciu ust. § 257 CSP. Takouto okolnosťou nie je dĺžka konania, ktorá v závislosti od predmetu konania závisí aj od postupu samotných strán v konaní. Rovnako takýmto dôvodom nemôže byť ani argumentácia žalovaného spočívajúca v neprimeranej výške príslušenstva vzhľadom na dĺžku konania. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti už predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, kde bol potvrdený medzitýmny rozsudok s tým, že bolo prejednané právo žalobcu na poskytnutie plnenia. Aj napriek tomu trvalo niekoľko rokov, kým sa strany vzájomne vysporiadali a súd rozhodol. Vzhľadom k týmto skutočnostiam odvolací súd nevidel na strane žalovaného dôvody hodné osobitného zreteľa, pri ktorých by bolo možné aplikovať ust. § 257 CSP, a to ani v dôsledku dĺžky konania a ani v dôsledku nárastu úrokov z omeškania z dlžnej istiny. Aj v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na základnú zásadu v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého strany nesú zodpovednosť za výsledok sporu, ktorá spočíva aj v nákladoch v súvislosti so súdnym konaním.

12. Pokiaľ odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, správne rozhodol o výške trov konania podľa pomeru úspechu žalobcu. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

13. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov tohto odvolacieho konania právo vzhľadom k tomu, že ani žalobca a ani žalovaný v odvolacom konaní, v ktorom súd rozhodoval o odvolaniach proti uzneseniu okresného súdu vo výroku o priznanom nároku na náhradu trov konania, nebol úspešný.

14. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).